

У цій війні (паразитів проти вільних людей)...

Паразити в людській подобі з паразитарної імперії не творять, а руйнують, бо пиша й агресія – головні риси їх не цивілізованої, а дикунської природи. А вільним людям з творчою думкою сьогодні і майбуття, проти яких ці дикунські зграї паразитів пішли війною, необхідно захищатися. І – не тільки заради того, щоб самим вижити, а й заради того, щоб захистити все людство. Так, бо поразка України у цій війні буде означати, що паразити своїми наступними руйнівними діями призведуть всю людську цивілізацію на нашій планеті до знищення. Ось чому правителям тих держав, які вважаються демократичними і є членами НАТО, необхідно ДОПОМАГАТИ Україні здолати ворога-паразита. Чим більше і швидше – тим краще.

У добірці матеріалів з різних авторитетних джерел на 3-6 сторінках вересневого випуску нашої газети ми пропонуємо звернути увагу на протиставленні паразитарній політиці ворожої нам держави аналітику на базі творчого підходу, з урахуванням реального становища, яке склалося на початку осені 2024-го року. Зокрема, – на допис Олега Черниша, розміщений 2 вересня на сайті «BBC NEWS Україна», а ще конкретніше – на його висновок з оцінкою фахівців і з прогнозуванням на найближче наше майбутнє. Ось на цей:

«Осінь 2024 року може бути вирішальною для російсько-української війни. Цьогоріч саме на цей період припадають ключові військові та політичні події, говорить Давид Гендельман. Йдеться як про Курщину та битву за Покровськ, так і про вибори президента США на початку листопада. В умовах критичної залежності Києва від американської допомоги ім'я нового господаря Білого Дому набуває величезної ваги, каже ізраїльський аналітик. Не всі з цим погоджуються.

Своєю чергою Михайло Жирохов нагадує, що, за його даними, пік можливостей російської армії буде на початку осені, і Кремль докладе максимум зусиль, щоб скористатися ситуацією. Часу залишилось 1,5-2 місяці, поки дозволяє погода, зелені посадки приховують переміщення російської піхоти, а суха земля сприяє використанню важкої бронетехніки. «Успіхи РФ на Донецькому напрямку перекриють всі інші невдачі. Я думаю, що завдання, яке їм (російським військам – Ред.) поставлено, вони будуть намагатися виконати до листопада, коли почнуться дощі, коли зійде «зеленка». Це завдання – вийти на адмінкордони Донецької області», – каже аналітик. І дає песимістичний прогноз – росіяни це завдання, найімовірніше, виконають. «Очікую хитрий план Сирського, проведення нового контр наступу, бо на Курщині ЗСУ задіяли далеко не всі резерви. Логіка подій така, що в наступні тижні українці повинні десь вдарити. Але це буде «чудо на Віслі», – каже він. «Є такий принцип – «курчат восени рахують». І в цьому році він ще більш актуальний», – резюмує аналітик».

Сили накопичуються – і ситуація поступово змінюється. І, швидше за все, саме цьогорічна осінь стане вирішальною у боротьбі цивілізації з дикунством паразитів на нашій планеті, де російсько-українська війна може постати або трагічною жирною крапкою стосовно можливостей подальшого цивілізаційного розвитку людства, або ж – знаком оклику із великими планами на світле майбутнє після переможного кличу «Слава Україні!».

Демограф ЛІБАНОВА про смертність і народжуваність під час війни, переселенців та емігрантів, ринок праці та відбудову України

Коли промовляють «українська демографія», одразу згадують її ім'я. Вже 17 років поспіль Елла Лібанова – директорка Інституту демографії та соціальних досліджень. По консультації до неї звертаються держустанови, міністри та президенти. Особливо зараз – під час повномасштабної війни, коли питання чисельності українського населення та його спроможностей стоїть особливо гостро... Про все це «Українська правда» поговорила з Еллою Лібановою.

«ІЗ ОЦІНКОЮ НАРОДЖУВАНOSTІ В 2022 РОЦІ МИ ПОМИЛИЛИСЯ ДУЖЕ СИЛЬНО»

– «Україна має найвищий рівень смертності та найнижчу народжуваність у світі». Таку новину ми прочитали на основі звітів ЦРУ, і вона викликає велике занепокоєння. Що ми маємо насправді?

– Ситуація з народжуваністю, швидше за все, правда під час війни. А що стосується смертності, то тут використаний її загальний коефіцієнт: кількість померлих до загальної чисельності населення. Смертність у нас точно не найвища у світі. Абсолютно точно! Найкращий показник, який ілюструє смертність, і який не залежить від особливостей вікової і статеві структури – середня очікувана тривалість життя. З нею у нас, безумовно, ситуація краща, ніж, скажімо, в Африці чи в більшості азійських країн.

– Що можна сказати про народжуваність у 2024 році?
– Швидше за все, буде приблизно рівень 2023 року: десь 180–190 тисяч.

– Щоб стимулювати українців народжувати дітей під час війни, частина політиків пропонує, наприклад, впровадити «податок на бездітність». Ця ідея не знайшла підтримки, її різко розкритикували. Чи мала вона взагалі сенс?

– У нас вже було таке за радянських часів. Ну і що? Це не спрацьовує. Але якщо ви хочете просто додаткові гроші до бюджету, тоді так, у цьому може бути сенс.

– В ООН прогнозують скорочення населення України до 15 мільйонів у 2100 році. Звучить, чесно кажучи, як вирок для України.

– Звучить як анекдот, перепрощую. Давайте доживемо до 2100 року і побачимо, що тоді буде не тільки з Україною, а взагалі з усім світом. Я не бачила ще жодного довгострокового демографічного прогнозу, який би реалізувався. 5–10–15 років – це максимум для прогнозів. І то, не під час війни!

– Раніше у своїх прогнозах ви орієнтувалися на 2025 рік як час потенційного завершення гарячої фази війни. На який час ви орієнтуєтесь зараз?

– Судячи з того, що говорять воєнні експерти, то нема сенсу говорити про те, що війна закінчиться раніше 2028 року. Швидше за все, ми будемо спиратися зараз на цю дату.

«ЯКЩО В УКРАЇНІ БУДЕ ПОВОЄННИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ БУМ, СЮДИ ПОЇДУТЬ МІГРАНТИ НЕ ТІЛЬКИ З МАЛОРОЗВИНЕНИХ КРАЇН»

– Чи бачимо ми зараз притік іммігрантів в Україну?
– Звичайно, що ні. Хто ж поїде сюди працювати?
– Росіяни, наприклад, які можуть тікати від війни, або мешканці Середньої Азії.

– Значна частина іммігрантів, які приїхали сюди до війни, не

виїхали. Якщо в них є тут робота, джерело доходів, то вони тут залишилися. Щодо росіян, поки що притоку нема

– Якщо говорити про іммігрантів з інших країн, які будуть нам потрібні, зокрема для повоєнної відбудови, вони стануть для нас перевагою чи навпаки загрозою?

– Якщо буде нормальна політика, перевагою, безумовно. Прогрес, глобалізація, обмін культурними, науковими, технологічними надбаннями будуть за рахунок міграції.

– Ви якось сказали, що «еміграція – проблема бізнесу, а імміграція – проблема влади». Поясніть, будь ласка, чому?

– Якщо еміграція масштабна, бізнес відчуває брак робочої сили. Як це, власне, відбувається зараз. Знаєте, за ким зараз найбільше полюють роботодавці? За чоловіками старше 60-ти. Тому що їх не беруть на фронт, а вони ще щось можуть і є кваліфікованими. Щодо іммігрантів, то це проблема влади, бо саме вона має їх учити українській мові, відкривати для них школи, розселяти їх.

«НЕ БУДЕ ЄДИНОГО НАЦІОНАЛЬНОГО РИНКУ ПРАЦІ»

– Ви сказали, що роботодавці зараз найбільше полюють за чоловіками пенсійного віку. Як ще війна вплинула на ринок праці в Україні?

– Безумовно, пропозиція робочої сили стала меншою. Відповідно, ми бачимо, що якщо певний час на нашому ринку праці був диктат роботодавця, то зараз його немає. Зараз роботодавці думають, як залучити робочу силу, на яких умовах, що зробити, щоб люди працювали. Вони зараз більш за все зацікавлені в робочій силі, яка буде працювати хоча б пів року. До цього додайте, що чоловіки мобілізаційного віку не хочуть виходити з дому, кудись виїжджати працювати. Вони готові працювати, але лише в своєму селі чи місті.

– Наскільки сильно Україна зараз відчуває брак робітничих професій?

– Відчуває сильно, як і завжди. Тому що наша молодь і її батьки сильно орієнтовані на отримання вищої освіти, а набуття вищої освіти передбачає, що дитина не буде працювати за робітничою професією. Я, до речі, спокійно ставлюся до такого прагнення. Вважаю, що це краще, ніж вони б не отримували вищу освіту. Ми маємо зрозуміти, що вища освіта – це не тільки, а можливо, і не так про ринок праці. Це переважною мірою про людський розвиток...

Софія СЕРЕДА,

«Українська правда», 25 вересня 2024 року (У скороченому вигляді. Повністю – за посиланням:

<https://www.pravda.com.ua/articles/2024/09/25/7476595/>)
На світліні: Елла Лібанова, фото – за посиланням: https://lb.ua/news/2023/08/21/570946_ella_libanova_day_bozhe_shchob_2035.html

Ворог завдав ракетного удару по об'єкту цивільної інфраструктури у Кривому Розі: 5 людей постраждали, пошкоджено багатоповерхівки

Зранку 4 вересня 2024 року війська РФ завдали ракетного удару по об'єкту цивільної інфраструктури в центрі Кривого Рогу Дніпропетровської області. Про це повідомив у телеграм-каналі голова Криворізької міської військової адміністрації Олександр Вілкул, інформує Цензор.НЕТ.

«Ракетне влучення в об'єкт цивільної інфраструктури в центрі міста. Від вибухової хвилі постраждало понад 10 багатоповерхівок. Наразі сла-

ва Богу всі живі. П'ятеро постраждалих, не тяжкі. Міський Штаб допомоги людям (будматеріали, заяви на матеріальну допомогу від міста) розгортається у школі №103 (колишня вул. Костенка 23) Працюють усі аварійні, медичні та комунальні служби», - йдеться у повідомленні.

Ірина ДАШКІВСЬКА, 4 вересня 2024 року
https://censor.net/ua/news/3508161/rosiyany_vdaryly_po_kryvomu_rogu

Ракетний удар по Кривому Розі 21 вересня: в лікарні помер поранений чоловік

У середу, 25 вересня, у Кривому Розі Дніпропетровської області до чотирьох збільшилася кількість загиблих внаслідок російського удару по місту 21 вересня. Про це повідомив голова Дніпропетровської ОВА Сергій Лисак. За його словами, у лікарні помер 50-річний чоловік, поранений під час ворожої ракетної атаки на Кривий Ріг. «Медики зробили все, що могли. Втім, на жаль, врятувати пацієнта не вдалося», -

заявив очільник ОВА.

Нагадаємо, уночі суботи, 21 вересня, російські окупанти здійснили атаку на місто Кривий Ріг. Унаслідок влучань загинули 3 людини - 12-річний хлопчик і дві жінки. Ще троє людей зазнали поранень. У місті 23 вересня оголосили день жалоби

Світлана КРАВЧЕНКО,
сайт «Еспресо»,
25 вересня 2024 року

«Апостроф» розпитав українського кримськотатарського політика і громадського діяча, народного депутата України III—V та VIII скликань, голову Меджлісу кримськотатарського народу Рефата Чубарова про його ставлення до російських «російських» в окупованому Криму, про Курську операцію та участь у ній кримських татар, про бачення звільнення Криму з російської окупації та чи може кримський татарин стати президентом України.

«Як тільки ЗСУ знесуть Керченський міст, почнуться процеси невідворотного характеру». Інтерв'ю з Рефатом Чубаровим

- 6-8 вересня в Росії відбулися регіональні вибори, які росіяни провели також в тимчасово окупованому Криму. Хотів би, щоб ви оцінили цю подію на півострові.

- Ці вибори — незаконні. Їхні результати — юридично абсолютні нікчемні. Вони не будуть визнаватися ніким, крім окупаційної влади. Для нас те, що вони називають виборами, має більше значення для аналітики, подивитися на те, що відбувається в окупованому Криму.

- Скажіть, будь ласка, як ставляться кримські татари, які перебувають на півострові, до цих виборів? І чи намагаються вони самі долучитися до окупаційних органів влади, аби вплинути на політику Росії в Криму?

- Абсолютна більшість кримських татар абсолютно ігнорують ці вибори. Бо вони усвідомлюють сутність російського окупаційного режиму. Вони бачать ті репресії і переслідування, які здійснюються по відношенню до кримських татар протягом десяти років окупації. Меджліс кримськотатарського народу дуже щільно працює із громадянами в Криму і не тільки. Ми проводили дуже багато телепрограм на каналі АТР, на YouTube-каналах та у соцмережах. Але не можна сказати, що серед кримських татар нема негідників. Слава богу, їх не так багато. Російська окупаційна влада розуміє, що для зовнішнього світу дуже важливо продемонструвати, що її підтримують усі, хто живе в Криму, в тому числі кримські татари. Тому вони включають у списки правлячої партії чи її партій-сателітів і обраних окупаційними органами влади лояльних кримських татар. Я вам скажу, що саме «Єдина Росія» із 44 мандатів, які вона для себе визначила, п'ять віддала кримським татарам-колаборантам. «Своїм» кримським татарам. І тепер можуть говорити, що цей етнос представлений серед 75 депутатів.

- Те, що відбувається, справді жахливо. Але, Рефата, чому нинішні вибори не висвітлюються так яскраво і активно пропагандистами?

Раніше це були якісь свята на виборчих дільницях, продавали пиріжки, роздавали, умовно кажучи, «бліни із лопати», все в радянському стилі. А зараз так враження, що провели — то й провели ті вибори.

- Зараз для російської влади головне не робити таких кроків, які усе більше і більше дратували б російське суспільство. Зараз російське суспільство знаходиться у стані зростання напруги всередині. Поки що ми це не дуже помічаємо і нам здається, що все російське суспільство розчавлене, у страху, безмовне. Воно так і є. Вони дійсно дуже великі боягузи. Вони бояться захищати свої права. Але йде війна, хтось уже втратив членів своєї родини. І найбільший фактор, який дратує російське суспільство — це падіння в прірву через війну. І як би влада не намагалася все це приховати через шалену пропаганду, безмежний патріотизм, але все одно у Кремлі розуміють, що треба утримувати суспільство від розпаду. І тому вони намагаються не дратувати людей виборами. Бо у Росії всі давно уже розуміють, що там виборів ніяких немає. Тож російські правителі не використовують такі події для консолідації населення.

- Курська операція. Ясно, що це величезний удар по іміджу Путіна, по іміджу Росії. Скажіть, будь ласка, кримські татари в ній беруть участь?

- Я скажу, що так. Бо я знаю, хто і які ролі виконує. Я не скажу кількість, але я знаю, що вони там є і серед бійців, і серед журналістів.

- Як ви вважаєте, чи Курська операція показала, що так само можна звільнити Крим?

- Ви знаєте, я думаю, що Крим можна буде звільнити деякими дуже вивіреними, точними, влучними ударами, за якими може настати цілий ланцюг взаємопов'язаних подій. Починаючи від певної паніки, розгубленості як серед російських окупаційних в Криму, так і серед тих, хто підтримує російську окупаційну владу, і серед тих, хто поселився у Криму незаконно під час окупації. Говорячи про такі можливі влучні вдали удари, я

маю на увазі, що в першу чергу варто перервати дві артерії, які поєднують окупований Крим із територією Росії. Одна із цих артерій уже дуже і дуже пошкоджена — це поромна переправа. І друга артерія ще залишається. Це міст через Керченську протоку, який росіяни називають «Кримський міст». Путін хоче його так називати і, як він казав, цей міст поєднує Крим із Росією «навічно». Цей міст побудований незаконно, він уже двічі підірвався, і після того не відновив свою спроможність, яка була закладена при його будівництві. Але після того, як пором був суттєво пошкоджений, через міст зросло переміщення паливно-мастильних матеріалів. Тому, як на мене, як тільки ЗСУ знесуть Керченський міст, почнуться процеси вже невідворотного характеру, і росіянам доведеться шукати шляхи для евакуації із Криму.

- Мені Мустафа Джемільєв говорив, що кримські татари із розумінням ставляться до того, що можливо, знадобиться наземна операція в Криму. І розуміють, що якась частина цивільної інфраструктури буде пошкоджена.

- Ми не приховуємо, і я дуже часто звертаюся до людей в Криму і українською, і кримськотатарською, і російською, щоб усі однаково розуміли, і закликаю людей якомога скоріше віддалитися від російських військових об'єктів, які нашіговані на півострові. За різними даними, там 220-250 різного рівня військових об'єктів, починаючи з військових аеродромів і місць розміщення ракетно-зенітних комплексів і до складів зі зброєю та паливно-мастильними матеріалами.

Дмитро МАЛИШКО,
сайт «Апостроф», 11 вересня 2024 року. У скороченому вигляді. Повністю — за посиланням: <https://apostrophe.ua/article/politics/2024-09-11/kak-tolko-vsusnesutkerchenskiy-most-nachnutyaprotessy-i-neotvratimogoharaktera-intervyu-s-refatamchubarovym/59293>)
На світліні: Рефат Чубаров.
Фото: facebook.com/dogrujol

Ядерні погрози Путіна не змінюють позицію ЄС щодо підтримки України — Стано

Нові погрози Путіна щодо застосування ядерної зброї проти неядерних країн є ще одним свідченням його безумної та безвідповідальної поведінки, вони не змінять позицію ЄС щодо продовження підтримки України у її боротьбі проти російської агресії. Про це сьогодні у Брюсселі на брифінгу для преси заявив речник ЄС Пітер Стано. Саме так він відповів на запитання кореспондента Укрінформу про те, яким чином ЄС реагуватиме на чергове «зниження порогу» застосування російської ядерної зброї проти неядерних держав, про що було оголошено вчора президентом РФ.

«Не в перший раз Путін робить ставку на свій ядерний арсенал. Це є лише продовженням дуже безвідповідальної та неприйнятної поведінки зі сторони Путіна, що демонструє усьому світу його справжнє обличчя, особливо під час проведення тижня високого рівня в ході Генеральної Асамблеї ООН. Він не соромиться грати у ядерні азартні ігри знову й знову. Ми, безумовно, рішуче заперечуємо ці погрози. Позиція Євросоюзу залишається незмінною», - зазначив Стано. Він зауважив, що європейська сторона намагається доносити цю позицію до міжнародних партнерів, привертаючи їхню увагу до того, наскільки безумною та безвідповідальною є поведінка людини, яка представляє країну-постійного члена Ради Безпеки ООН, головним завданням та обов'язком якої є підтримання миру у світі. Але Путін підриває саме такі зусилля. «Тож, це є лише продовженням тенденції його (Путіна — ред.) поведінки, та викриває його справжнє обличчя під час дуже важливої міжнародної події високого рівня, яка проходить просто зараз у Нью-Йорку», - додав речник ЄС.

Як повідомляв Укрінформ, у середу Путін під час наради Радбезу РФ з ядерного стримування заявив про внесення уточнень у визначення умов застосування Росією ядерної зброї. Ці уточнення, зокрема, стосуються розширення категорії держав та військових союзів, щодо яких Росія здійснює ядерне стримування. Був також доповнений перелік військових загроз, для нейтралізації яких може застосовуватися ядерна зброя.

Сайт «УКРІНФОРМ», 26 вересня 2024 року

Саудівський ніж у спину Путіна НАРЕШТІ ЦЕ СТАЛОСЬ

Financial Times пише, що Саудівська Аравія змінює свою нафтову стратегію. Всього останній час вони боролися за ціну на ринку на рівні 100 доларів за барель, яка б мала збалансувати бюджет королівства і забезпечити фінансування всіх мегапроектів принца з модернізації країни (як то: будівництва величезного міста чи купівля нових футболістів в гарем-шейхів і розкрутка чемпіоната світу з футболу 2030 року). Власне, тому ОПЕК і ввели обмеження видобутку нафти, намагаючись утримати ціну високою. Що дуже допомагало Росії, для якої конче важлива висока ціна на нафту.

Але, схоже, саудівці задовбались. Проблеми з економікою Китаю не дають сподіватись, що нафта буде дорогою. А фінансувати бюджет треба. І якщо ціна на товар не зростає, то можна просто продавати більше цього товару. І тепер вони починають боротись за долю ринка. Бо якщо неприємно було саудитам та іншим «товарищам» з ОПЕК спостерігати, як за останні роки їх доля ринку падала. І найбільшим видобувачем нафти стали США. І гроші текли не в їхні кишені.

І це те, чого ми давно чекали. Бо саме це може різко підштовхнути ціну нафти (а значить - і доходи росіян) вниз. Тільки на цій новині вартість нафти просіла на 2%. І це при тому, що в Китаї на цьому тижні вирішили робити дуже багато стимулів для економіки, що мало штовхати ціни на нафту вгору. Але — ні. І це просто стаття. Саудівська Аравія ще не збільшила виробництва нафти. Але тепер майже невідвратно збільшить. Нагадуючи Путіну і Ко солодкі 80-і. А слідом мають змінити свою стратегію і інші країни. Бо хто останній, той — лох. Якщо цей процес розпочнеться, то далі вже його зупинити буде важко. І Саудівська Аравія вирішила його розпочати. Може, тому, що не боїться цінової конкуренції, адже має дуже низьку собівартість.

Отже, Саудівська Аравія тільки-тільки вступила в БРІКС. Але там кожен — за себе. За свої інтереси. І особливо — за своє бабло. І, схоже, араби вирішили, що для його збільшення у них треба зменшити його кількість у Путіна. Нічого особистого, тільки бізнес.

Сергій ФУРСА,
інвестбанкір з Dragon Capital, публіцист, сайт «Цензор.НЕТ», 26 вересня 2024 року
https://censor.net/ua/blogs/3511925/saudvska_aravya_zmnyu_svoyu_naftovu_strategyu

У цій війні (паразитів проти ВІЛЬНИХ людей)...

Наприкінці серпня у світ вийшла перша книжка про Валерія Залужного – першого головнокомандувача великої війни. Одного з наймовчазніших українських воєначальників. Авторкою книжки з назвою «Залізний генерал. Уроки людяності» стала колишня радниця Залужного зі стратегічних комунікацій – Людмила Долгоновська. Вона прийшла в комунікаційний апарат головнокомандувача ще до призначення Залужного, у 2020-му, і була звільнена з посади в березні 2023-го. Як сама Долгоновська пише в книжці, без пояснення причини. Тон «Залізного генерала» можна описати двома словами: захоплення та вдячність. Долгоновська змальовує Залужного не людиною, яка опинилася за пультом управління в історичний для країни момент, а майже неземним божеством. На 208 сторінках книжки немає жодного сумніву в правильності ухвалених Залужним рішень чи їхньої критики – як з боку Долгоновської, так і з боку її співрозмовників. Усі прихильники воєнного нонфікшену та Валерія Залужного можуть самостійно ознайомитися з розлогою біографією колишнього головнокомандувача атмосферою роботи його команди в перші тижні війни. Ми ж у цьому тексті зосередилися на тих частинах «Залізного генерала», які мають історичну цінність або підтверджують відомі, але публічно не визнані факти. Нижче – переклад деяких епізодів книги з цитатами і контекстом описаних подій.

Про що два роки мовчав Залужний: кілька епізодів із книжки його радниці Людмили Долгоновської

ЯК ЗАЛУЖНИЙ СТАВ ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧЕМ?

Наприкінці липня 2021-го, за півроку до повномасштабної війни, Залужному зателефонували з Офісу президента й запросили на співбесіду. Валерій Федорович, який на той момент очолював Оперативне командування «Північ», відповів, що має попередити про таку поїздку свого начальника – Олександра Сирського. Втім, людина з ОП порадила цього не робити. Вершиною тогочасних мрій 48-річного Залужного була посада командувача Операції об'єднаних сил. Але Зеленський запропонував дещо інше – крісло головнокомандувача. Прийняти таку пропозицію у військовій ієрархії означало б перестрибнути одразу два щаблі – посади командувача Сухопутних військ і начальника Генштабу. Тому Валерій Федорович вагався. Проте дружина, Олена Залужна, переконувала, що він впорається.

«Найбільше я переймався через те, як до цього поставиться мій безпосередній начальник – Олександр Сирський. Я розумів, що буде шок у суспільстві. І це впаде на мене, на мою дружину. Ми дуже відкриті люди, у нас багато друзів. Публічність завжди завдає удару», – наводить слова Залужного Долгоновська.

КОЛИ СИЛИ ОБОРОНИ ПОЧАЛИ ГОТУВАТИСЯ ДО НОВОЇ ВІЙНИ?

До масштабування російського наступу Сили оборони почали готуватися щонайменше з літа – осені 2021 року. Тоді Залужний, який тільки-но прийшов на посаду головнокомандувача, віддав кілька важливих наказів. Зокрема, під приводом навчання «Об'єднані зусилля 2021» перегрупувати та підготувати війська до російського наступу, а також зупинити ротацию підрозділів на сході, щоб там постійно були війська. Паралельно Залужний дозволив військовим у зоні ООС відкривати вогонь на ураження противника й обкатувати «Байрактари». Він був переконаний, що Україні треба максимально показувати росіянам зуби – завдавати втрат і збивати бажання наступати. Проблем у процесі підготовки до великої війни було безліч – від відсутності запасів бронезилетів до палива та снарядів. Зі снарядами, розповідає Долгоновська, у серпні 2021-го раптово допоміг представник американської оборонної компанії на ім'я Володимир. Він запропонував передати Україні піврічний за-

пас боєприпасів, які призначалися для Афганістану – до його захоплення талібами (на яких умовах відбувалася ця передача – не вказано). Ці снаряди допомогли Україні протриматися до червня 2022-го, до перших пакетів західної допомоги. 15 жовтня 2021-го РНБО затвердила план оборони України на випадок російського наступу. У січні 2022-го, під час телефонної розмови із Залужним, з цим планом хотів ознайомитися американський генерал, тогочасний голова Об'єднаного комітету начальників штабів США Марк Міллі. Однак Залужний йому відмовив. До плану оборони України напередодні вторгнення мали доступ «кілька людей на планеті».

За 12 днів до вторгнення, на одній з нарад, Залужний «благим матом» кричав на генералів і командувачів угруповань. Командно-штабні навчання «Заметіль 2022», під приводом яких Генштаб розгортав війська для відбиття російського нападу, показували, що Україна програє. Залужний наполягав на введенні воєнного стану й оголошенні загальної мобілізації. «Але політичне керівництво на такі кроки не пішло. Причина зрозуміла: ворогу не можна було давати підстав. Саме той факт, що російська агресія була «неспровокована», допоміг нам тримати позиції на міжнародній арені та досягти потужної підтримки», – пише Долгоновська.

ЧОМУ ЗАЛУЖНИЙ ТАК РІДКО ІЗДИВ НА ФРОНТ?

Протягом першого року великої війни Залужному було заборонено їздити на фронт, пише Долгоновська, не вказуючи імен. Уперше в таку поїздку він вирушив на початку 2023-го – у Бахмут, Авдіївку та Лиман. Просив говорити все, як є, запитував бачення та пропозиції командирів напрямків і комбригів. Зокрема, в Павла Паліси, який тоді ще був командиром 5-го штурмового полку, цікавився, як йому вдалося підготувати новосформований підрозділ.

ЧОМУ СИЛИ ОБОРОНИ ТАК ДОВГО, ПОПРИ ЗАСТЕРЕЖЕННЯ СОЮЗНИКІВ, ОБОРОНЯЛИ БАХМУТ?

За словами Долгоновської, втручання «зверху» у військові справи почалося ближче до кінця літа 2022-го. Політики потребували швидких перемог, щоби просити союзників допомогу та зберігати підтримку всередині країни. Натомість військові керувалися спроможно-

стями Сил оборони та можливими рухами росіян.

«Генерал Залужний неодноразово повторював: «Наступати потрібно не там, де можна, а там, де треба», – пише Долгоновська.

За кілька абзаців після цієї цитати Залужного Долгоновська наводить два приклади – Херсон і Бахмут. Звільнення Херсона вона називає «перемогою стратегічного значення», однак одразу додає, що «військові» вважають цей успіх частковим: «Адже нам не вдалося повністю знищити 25-тисячне угруповання противника, яке розташовувалося на правому березі Дніпра. Нам забракло артилерійських снарядів і часу провести операцію цілком». Імовірно, йдеться про те, що частина російських сил, які стояли на правобережжі Херсонщини до листопада 2022-го, у передчутті українського наступу перейшла на лівий берег, а не була знищена. Зокрема й через брак в Україні достатньої кількості далекобійної зброї. Надалі перебазування частини російських сил на лівий берег суттєво ускладнило операції Сил оборони на островах і лівому березі.

Про важку 10-місячну оборону Бахмута, доцільність якої ставили під сумнів союзники України, Долгоновська пише так: ще у вересні 2022-го «військові в полі», тобто ті, хто безпосередньо виконували задачі на напрямку, говорили, що треба виходити з Соледара і Бахмута й займати висоти вглиб Донеччини. Цю ж версію нібито розділяв Генштаб.

«Але врешті була затверджена (без конкретик, ким саме – УП) інша стратегія – тримати Бахмут. У результаті там накопичилося багатотисячне угруповання військ противника. Ціною надзусиль наші військові стримували й знищували навалу. За стандартних умов місто мало б оперативне значення, в умовах, які склалися, воно набуло стратегічного. Після візиту суди в грудні 2022 президента Зеленського, історії з прапором, який він подарував президенту США Джо Байдену, та інформаційних зусиль держави Бахмут став символом – «фортецею», – зазначає оповідачка.

Долгоновська підкреслює, що операція з 10-місячного утримання Бахмута була буцімто радше політичною потребою, ніж військовою. Що цікаво: в контексті надважкої оборони Бахмута вона жодного разу не згадує тогочасного командувача ОСУВ «Хортиця» Олександра Сирського, яко-

му військові закидали відсутність належних укріплень і хаотичність планування, чи самого Залужного як головнокомандувача – лише президента.

ЧОМУ ЗАЛУЖНИЙ ДВА РОКИ УНИКАВ ЖУРНАЛІСТІВ? ВІДМОВИВ НАВІТЬ NETFLIX І CNN (але не Дмитру Комарову)

Причина такої поведінки головнокомандувача в його бажанні «уникати напруги у взаєминах з президентом», пише Долгоновська. Це прямо підтверджує затяжний конфлікт між Зеленським і Залужним, про який УП писала ще у квітні 2022-го і який багато хто не хотів визнавати. «Коли військові врятували Київ і стабілізували лінію фронту, політики відчували себе полководцями й почали втручатися в планування операцій, вимагаючи швидких перемог. Сказати про це публічно, значить власноруч підписати собі указ про звільнення.

Героєм України, поки Да Вінчі не є ним. І за кілька днів йому дали Героя. Я ще раз переконалася, що Валера – справжній чоловік».

Авторка книги Людмила Долгоновська: «Його найбільше, на мій скромний погляд, досягнення – «десовєтизація» армії. Зміна культури взаємин у війську, відмова від старого підходу «я – начальник, ти – дурень», заохочення ініціативи знизу, справжнє лідерство – це те, що назавжди віддалило нас від радянської, а значить, і російської армії. (...) Якщо ви питаєте мене, який мій головний урок, засвоєний за час роботи з генералом Залужним, я відповім: зберігати людяність».

Дружина Олена Залужна: «Ми довго разом поверталися до нормального життя, відновлювалися після Дебальцевого. Валера говорив мені: «Лена, вони приходять до мене [загиблі], вони говорять зі мною». Думала, ми цього не переживемо».

Збрехати – не варіант для Залужного. Залишається один вихід – мовчати.

Інша причина публічного мовчання Залужного – ревнощі до його популярності з боку оточення президента. Постійне замірювання рейтингів, медіамоніторинги – на Банковій намагалося тримати руку на пульсі й не допустити появи політичних конкурентів. Щоби уникнути чергових претензій щодо «надмірної» інформаційної присутності та напруги у взаєминах з Володимиром Зеленським, Залужний волів на кожному журналістському запиті про інтерв'ю писати – «ні».

ЗВІДКИ В ЗАЛУЖНОГО СТИЛЬСЬКО ФОТО З МОЛОДЯТАМИ?

Одним із небагатьох інформаційних приводів, у яких особисто з'являвся Залужний, а не заяви від його імені, були весілля військових. Ось він, разом із Віталієм Кличком, розписує нащадків двох козацьких родів у вересні 2022-го, а ось молоде подружжя у травні 2023-го. Після однієї з пресконференцій президента, де також була УП, Зеленський навіть буцімто злегка обурювався цим. Мовляв, ви дорікаєте мені тим, що я ховаю Залужного від світу, а я, що не подивлюся, то він світиться на весіллі.

У своїй книжці Долгоновська розповідає про ці фото: вони були зроблені в Генштабі, де з березня 2022-го почалися весільні церемонії. Багато пар хотіли, щоб їх одружив саме Залужний. Колишній головнокомандувач часто жартував під час розписів: «Чи готовий ти виконувати всі її забаганки й забаганки теєї? Чи обцяєш, що наречена буде плакати тільки від щастя?». А коли затримувався, говорив: «Ви бачте за запізнення, це я вам дав час подумати».

КІЛЬКА ПОРТРЕТНИХ ЦИТАТ ПРО ЗАЛУЖНОГО З КНИГИ:

• Бригадний генерал Анатолій Шевченко: «У ньому багато інтуїтивного. Він вирішує, спираючись на власні знання, не намагаючись «заховатися» за когось. На противагу багатьом, хто в разі невдачі затулює «я це не підписував», Залужний відповідає за свої рішення».

• Акторка Ада Роговцева: «Я вирішила попросити його (Залужного – УП) замовити слівце про Да Вінчі. Сказала, що я не можу бути

• Брат, військовослужбовець Артур Залужний: «Йому ніколи нічого не було шкода. Настільки не шкода, що коли я вперше мав іти до школи, Валера зібрав усі гроші, які мав, і купив мені рюкзак та ігрову приставку «Денді». Такої не було ні в кого. І мама, пам'ятаю, каже: «Так, а ти собі щось зі стипендії лишив?». А брат каже: «Ні».

• Донька Аріна Залужна: «Був період, коли мама йому постійно пропонувала: «Треба купити тобі костюм, джинси». А він: «Мені нічого не треба». Його з військової форми не витягнути. Мама говорила: «Ти й спати будеш у формі».

ЦИТАТИ САМОГО ЗАЛУЖНОГО З КНИГИ:

• «Головна моя вимога, щоб ви повернулися обличчям до людей, щоб навчилися бачити в підлеглих особистостей. Я цим принципом керувався все життя й дійшов до цієї посади».

• «Наскільки я добрий, настільки й жорстким можу бути».

• «Знаєш, що я найбільше ненавиджу в армії? Коли підлегли намагалися перекласти частину своєї відповідальності на керівника. Я це ненавиджу. І не хотів чинити так із Президентом. Я Головнокомандувач ЗСУ. Я веду операцію. Я просто інформую його про хід».

• «Головна наша проблема – відсутність навичок лідерства. Це козальська проблема для ЗСУ і, думаю, те саме характерно для Збройних сил Російської Федерації, з якими ми воюємо».

• «Я хотів би більше зрозуміти військову науку. Хай там як і, можливо, це досить сумно, але все ж війна – це те, що супроводжує суспільство вже тисячі років. І цю науку, гадаю, треба розвивати. І розвивати саме тим людям, які мають досвід, знають, наскільки важкі наслідки несе війна, і як зробити так, щоб втрати від війни були мінімальними».

• «Я найбільше боявся, що мене поховать невпізнаним. У важкі моменти телефонував дружину й говорив, що на мені вдягнуто, які предмети».

Ольга КИРИЛЕНКО, Українська правда», 3 вересня 2024 року <https://www.pravda.com.ua/articles/2024/09/3/7473165/>

Фото – за посиланням: <https://suspilne.media/culture/785561-zaluznij-general-harkivske-vidavnictvo-golosilo-datu-vihodu-biografii-eksgolovkoma-zsu-valeria-zaluznogo/>

У цій війні (паразитів проти ВІЛЬНИХ людей)...

Концентруючись на журбі і травмах ми відтворюємо їх нескінченно. Концентруючись на візії як прагненні та просторі можливостей — ми програмуємо наше майбутнє. І це не езотерика — це технології управління майбутнім і змінами. Ми можемо і маємо любити різну Україну. Але що є для кожного з нас Україною? Географія, нація, історія, цінності?

Географія наша постійно змінювалася. Так само, як і союзи, і уклади, і пісні. А що з нами завжди залишалося? Залишалася воля, швидкість і гнучкість — все те, що зараз ми би назвали підприємливістю, інноваційністю, адаптивністю. Країна, Незалежність, Держава — це не історична даність. Це, те, що ми творимо і відстоюємо кожного дня. Отже лише один день на рік — день Відновлення Незалежності. А кожен новий день — творення нової Незалежності.

«Власновільність» — гарне слово від Миколи Михновського. Це означає — суб'єктність. Це означає — не боятися. Це означає — змінювати. Сталі кордони — як свідчать останні 10 років — нам не гарантує ні Статут ООН, ні міжнародне право, ні наш цивілізаційний вибір. Бо кордони — це результат сили, суб'єктності, зв'язаності. Музей Голдомору — важливе нагадування для нас, що несе нам імперія. Але сам він не захистив нас від Бучі. А реалізація ракетної програми «Нептунів» — могла б захистити. Інститут національної пам'яті важлива інституція, але він не забезпечив суб'єктності України у той час, коли таланти три десятиліття методично вивча-

Від незалежності до власновільності та глобальності

люються з країни. Відновлений палац в Батурині — це більше індульгенція для олігархів, в той час, коли в країні не реалізовані базові економічні свободи. А перейменування вулиць в Одесі дасть справжній ефект, коли паралельно знищується контрабанда і проводиться реформа митниці. Так, нам потрібно все одночасно. Але вишиванка на свята не може бути виправданням проваленої судової реформи, чи слабкодухості при проведенні економічних реформ.

Нова українська школа потребує нових українських вчителів — нових сенсів, іншого мислення, зміни відносин і ставлення до учнів. Що нам, що сім років блукати пустелю? Можливо, ми навіть ще й не вийшли з нашого радянського «Єгипту». Чи велика війна все ж таки прискорила нашу модернізацію? Чи вдається нам рухатися без помилок? Ні. Чи

могли б ми діяти інакше? Так. Чи зазісно щось змінювати? Точно ні.

Чергова наша перевірка — можливі переговори й хиткий мир, але ж ми з вами розуміємо, що тимчасовий. Але які у нас червоні лінії? Чи зможемо ми відстояти їх? Як скористаємось місяцями «затишшя перед бурею» — зно-

яких сучасних бізнесів та для інвестування. А для цього ми повинні мати чітку візію, виважено ухвалювати рішення — особливо ті, які стосуються бізнесу, підтримуючи його розвиток і процвітання. Бо від життєстійкості економіки залежить не тільки наша здатність перемагати на

му громадяни мають ставати самостійними, відповідальними. А патерналізм має йти в минуле. А всі ми разом кожною справою маємо доводити собі і світу, що ми — глобальна країна, яка вдалася. Вдалася — як найкраще місце для народження дітей, ідей, бізнесів, творів. І майбутнього.

полі бою. Від неї залежить наше виживання. Хоча я не люблю термін «виживання». Бо той, хто орієнтується на виживання — завжди програє. Виграє зазвичай той, хто орієнтується на розвиток, на зростання, на інновації.

Все це залежить лише від нас самих. І від наших партнерів — їхньої спроможності навчитися в нас адаптивності і швидкості. Лідери мають підіймати на прапор візію, а не страхи. При цьо-

Андрій ДЛІГАЧ, доктор економічних наук, засновник і голова групи компаній, сайт «LB.UA», 6 вересня 2024 року

https://lb.ua/blog/andrii_dliha_ch/633388_vid_nezalezhnosti_vlasnovilnosti.html
Світлина для ілюстрації — за посиланням: https://lb.ua/society/2022/09/15/529520_pid_chas_viyeni_absolyutna_bilshist.html

«Можемо дійти до Москви і покажемо, що таке Україна». Репортаж BBC з тренувального табору ЗСУ

Найбільше тут вражає не град кулеметного вогню та команди інструкторів, а вік новобранців: більшості з них на вигляд 40-50 років. Один з них — Ростислав з Одещини. Вдома на нього чекають дружина і двоє дітей. Місяць тому він був водієм. А вже наступного місяця може опинитися в Росії, на Курщині, де Україна пообіцяла утримувати захоплені нею території під час наступу, що почався місяць тому.

«Я вважаю, це правильно», — ділиться він думками про операцію ЗСУ. «Вони ж на нашій території теж: Донбас захопили, інші території захопили. Ми терпіли-терпіли, але ж треба теж щось робити. Сидіти просто так не будеш. Вони захоплять всі території, і що тоді буде? У них в рабстві? Це наша земля, ми повинні її захищати».

Новобранців готують за прискореною програмою, оскільки Україна намагається стримати російські сили, що значно переважають їх за чисельністю. За оцінками британського міністерства оборони, тільки в травні-червні в Україні загинуло 70 000 росіян. Під печучим сонцем українські новобранці застрибують й вистрибують з американських броньованих машин і вчать стріляти по позиціях ворога. Вони не хочуть розголошувати місце навчання, тому просять показати їм зняті нами кадри. У лісі неподалік бійці відбивають імітовану російську атаку на українські окопи, а над рівниною лунає гуркіт вибухів.

Минуло два з половиною роки від початку великої війни, і Україна відчайдушно потребує нових сил, тому ухвалила новий закон про мобілізацію, що знизив вік призовників з 27 до 25 років. Однак серед цих чоловіків на полігоні молоді немає. Усі вони вже пройшли 30-денну базову підготовку, і сьогодні вчать надавати серйозну медичну допомогу: при переломах, вогнепальних пораненнях та великих кровотечах — за допомогою медичного обладнання, надісланого з Великої Британії. То тут, то там видно неправильно накладені джгути. Хлопці жартують, стримуючи важку атмосферу. Однак всі пам'ятають, що ця змодельована екстрена допомога вже зовсім скоро може знадобитись у похмурій реальності.

Україна відступала на ключових ділянках фронту, особливо біля стратегічно важли-

Останні 72 години над нами загрозливо гуділи російські безпілотники, які то пролітали, то знижувалися над своїми цілями. Тепер лунає гул українського дрона. Але він піднявся в небо не вбивати, а передати дані з тренувального табору. Нас привезли на секретний полігон у Чернігівській області, де нових бійців готують перед відправленням на передову.

вого міста Покровськ на Донеччині. І наступ на російську територію дуже підняв бойовий дух українських бійців й надав війні нового змісту. Однак тепер Україні доводиться воювати на ще одному напрямку, і це великий особистий виклик для президента Зеленського. Його генерали мають вирішувати куди направити нові сили.

Раніше ми побували у ще одному навчальному таборі — на Сумщині, за кілька кілометрів від російського кордону. Дорого туди бачили сумну картину: російська артилерія вщент зруйнувала цілі вулиці. Цивільні давно залишили ці місця, єдині жителі — люди в зеленій формі та за кермом армійських автівок. На під'їзді до табору бачимо БТР, який щойно повернувся з Курщини та з ревом виїжджає зі свого укриття. Він розвертається і з величезною швидкістю мчить по вистеленій навісом доріжці, залишаючи позаду величезний шлейф мідного пилу.

«Тих російських бійців, які здавалися, ми брали в полон. А тих, що напали на нас, ми вбивали», — розповідає український командир з позивним «Шторм». Його 22-га механізована бригада першою увійшла на територію Росії. «Коли ми зайшли глибоко в Курську область, ми були попереду одні. Коли ми на чужій території, ми себе відчуваємо чужаками. Ми не у себе вдома». Батько п'ятох дітей, з п'ятьма вищими освітами, «Шторм» відкидає помітну тінь у густому лісі. Це — велетень із сивою борідкою й військовими татуваннями, яке не прикриває армійське спорядження та бронешилет. «Це ми там», — каже він, показуючи нам відео на своєму телефоні, де БТР мчить російським селом.

«Як це було, воювати з росіянами на їхній землі?» — запитує я.

«Були переживання і за себе, і за свою групу, за своїх військових. Звісно, був

страх». Як і всі українські військові, з якими я зустрічався, «Шторм» зі зрозумілих причин не хоче ділитися будь-якою оперативною інформацією, яка може допомогти росіянам. Тому на моє запитання, чи знає він, як довго пробуде на російській території, дає прогнозовану розлогу й патріотичну відповідь, але без конкретик. «Ми виконуємо наказ. Скільки нам скажуть, стільки ми будемо. Якщо нам скажуть рухатись вперед, ми будемо рухатись вперед. Якщо нам скажуть відступити, ми відступимо». «Ми рухаємось вперед. Якщо буде вказівка йти вперед, ми прийдемо і до Москви, і покажемо, що таке Україна, і що таке є наші хлопці, що таке справжні козаки», — продовжує він у тому ж дусі.

Раніше повідомляли, що Київ перекинув до 10 000 елітних бійців на територію Росії в рамках свого швидкого наступу. Міністерство оборони Росії стверджує, що українці зазнали там багатотисячних втрат. Водночас головнокомандувач ЗСУ Олександр Сирський заявив, що Росія перекинула близько 30 000 військових з України на Курський напрямок. Усі ці дані BBC не може перевірити.

Тим часом українські новобранці продовжують тренування. В ще одному секретному місці вони вибираються з німецької броньованої ремонтно-евакуаційної машини Bergepanzer. Водій з позивним «Продюсер» — батько двох дітей, який не бачив їх вже три роки. Вони з матір'ю виїхали до Італії за кілька тижнів після повномасштабного вторгнення Росії в лютому 2022-го. Ми не можемо встановити рівень українських втрат на Курщині, однак очевидно, що «Продюсер» займався поверненням пошкоджених і знищених на території Росії бойових машин.

«Я хочу, щоб ця війна закінчилась», — втомлено каже він нам дуже гарною

англійською. «Тому, що для неї (війни) немає жодних причин. Одна людина, Володимир Путін, напала на нашу країну. Що ж ми повинні робити? Ми повинні захищати наш дім. Захищати, захищати, захищати. Але Україна — менша держава».

Ця кількісна й територіальна невідповідність між Москвою та Києвом залишається ключовою темою постійних закликів президента Зеленського про більшу допомогу Заходу. Перенісши війну на територію Росії, Україна активізувала своє суспільство, але занепокоїла деяких союзників, які, як і раніше, побоюються реакції Путіна та загрози ескалації бойових дій. Однак поки що російський президент ігнорує, приймаючи публічно, рану, завдану його країні. Тим часом Україна стверджує, що, на відміну від Росії, не має необмежених запасів призовників для відправки на фронт. А президент Зеленський невпинно просить Захід про додаткові системи ППО та про дозвіл бити західною зброєю по військових цілях на російській території. Він стверджує, що це зараз має вирішальне значення — оскільки Київ воює і всередині країни, і за її межами.

Ми залишаємо тренувальний табір і українських бійців, які після навчання втомлено лежать на землі — у багатьох в руках пляшка з водою і цигарка. Ростислав, який мріє повернутися до рідної Одеси, вважає, що Зеленський абсолютно правий. «Вони ж по наших територіях дістають. А в нас немає такої зброї, щоб по їхніх територіях. Це вже неможливо терпіти», — пояснює він. «Вони по наших стріляють — ми маємо давати відповідь. Ми довго терпіли. Тепер хочеться... дати по Москві, і, може, швидше закінчиться вся ця брудна війна, через яку страждають діти та мирне населення».

Над полем пролетіла ще одна тренувальна граната. Наступного разу це будуть вже не навчання.

Нік БІК, сайт «BBC NEWS УКРАЇНА», 6 вересня 2024 року. У підготовці матеріалу брали участь Кайла ХЕРРМАНСЕН та Анастасія ЛЕВЧЕНКО. У скороченому вигляді. Повністю — за посиланням: <https://www.bbc.com/ukrainian/articles/cg58pzqv320>)

У цій війні (паразитів проти ВІЛЬНИХ людей)...

ГОЛОВНІ ЗДОБУТКИ РОСІЇ НА ФРОНТІ

За період весни і літа російським військам не вдалося захопити жодного великого українського міста, але вони змогли просунути на 35 км вглибину на Покровськ-

наступ на Харківщині, що розпочався 10 травня, і не допустили стрімкого просування вглиб території. За майже чотири місяці боїв біля Вовчанська і Липців успіхи РФ тут мінімальні, лінія фронту майже не рухається. Крім того, саме в цей період український ОПК зміг наростити обся-

серпня. Ця операція була неочікуваною, продуманою, стрімкою і вже досягла певних результатів у військовому значенні. Давид Гендельман вважає, що Київ зважився на неї через несприятливий перебіг оборонної операції на Покровському напрямку. За його словами, важливо, як довго ЗСУ змо-

кровськ, так і про вибори президента США на початку листопада. В умовах критичної залежності Києва від американської допомоги ім'я нового господаря Білого Дому набуває величезної ваги, каже ізраїльський аналітик. Не всі з цим погоджуються.

Своєю чергою Михайло Жирохов нагадує, що, за його даними, пік можливостей російської армії буде на початку осені, і Кремль докладе максимум зусиль, щоб скористатися ситуацією. Часу залишилось 1,5-2 місяці, поки дозволяє погода, зелені посадки приховують переміщення російської піхоти, а суха земля сприяє використанню важкої бронетехніки. «Успіхи РФ на Донецькому напрямку перекривають всі інші невдачі. Я думаю, що завдання, яке їм (російським військам – Ред.) поставлено, вони будуть намагатися виконати до листопада, коли почнуться дощі, коли зійде «зеленка». Це завдання – вийти на адмінкордони Донецької області», – каже аналітик. І дає песимістичний прогноз – росіяни це завдання, найімовірніше, виконають. «Очікую хитрий план Сирського, проведення нового контрнаступу, бо на Курщині ЗСУ задіяли далеко не всі резерви. Логіка подій така, що в наступні тижні українці повинні десь вдарити. Але це буде «чудо на Віслі», – каже він.

«Є такий принцип – «курчат восени рахують». І в цьому році він ще більш актуальний», – резюмує аналітик.

Олег ЧЕРНИШ,

сайт «BBC NEWS УКРАЇНА», 2 вересня 2024 року
У скороченому вигляді. Повністю – за посиланням:
<https://www.bbc.com/ukrainian/articles/c62rg1x9dz8o>

Вирішальна осінь. Чого Україна і Росія досягли на фронті й що буде далі

кому напрямку, на 9-10 км – на Торецькому, а також покращили свої позиції біля Вугледара і Курахового. Все це не можна вважати стратегічним успіхом, каже ВВС Україна керівник безпекових програм Центру глобалістики «Стратегія XXI» Павло Лакійчук. «Росіяни задумували стратегічний прорив від Бахмуту до Авдіївки і охоплення українських сил між ними в районі Торецьку і Часового Яру. А далі мав бути розгром цього великого угруповання ЗСУ», – зауважує експерт. Це не вдалося, тож Кремль був змушений оперативно змінити плани і тактику. «Замість стрімких ударів і проривів росіяни перейшли до тактики продавливання фронту. Вона значно затратніше і вона не дає таких результатів, як стрімкий наступ. Нема виходу на оперативний простір», – каже Лакійчук. Однак ізраїльський експерт Давид Гендельман вказує, що в реаліях цієї війни російський літній наступ можна вважати «частково успішним».

УСПІХИ ЗСУ ВЛІТКУ

Успіхом українського війська у весняно-літній період можна вважати втримання фронту на фоні дефіциту людей і зброї. Сили оборони змогли стримати російський

Весняно-літній наступ російських військ ще не завершився, але вже можна казати, що він не виправдав всіх очікувань Кремля. Водночас Україна, що була на краю прірви навесні, поступово оговтується, проте все ще страждає від виснаження армії і дефіциту боєприпасів. У весняно-літній період 2024 року сторони підходили у різному стані. Україна була послаблена відсутністю американської допомоги, що застрягла в Конгресі, а також мала проблеми з поповненням ЗСУ через зволікання із законом про мобілізацію. Відбулося також переозначення керівного складу української армії. Росія натомість змогла, хоч і з великими втратами, але взяти важливий український форпост біля Донецька – Авдіївку – і після нетривалої паузи продовжила наступ відразу на кількох напрямках.

ги виробництва далекобійних дронів. За кількістю і регулярністю їхнього застосування Україна навіть змогла перегнати Росію. Під удари БПЛА майже щодня потрапляють об'єкти російської оборони, військові аеродроми, нафтобази та нафтопереробні комплекси. Влада каже про «позитивну динаміку» і у виробництві українських ракет, зокрема балістичних.

Однак всі експерти погоджуються з тим, що головною подією літа був український наступ на Курську область, що почався 6

жуть утримувати територію Курщини і як саме Москва вирішить на це реагувати. Павло Лакійчук погоджується і називає Курську операцію подією, яка «змішала всі карти росіянами».

ПОКРОВСЬК. ОСІНЬ – ВИРІШАЛЬНИЙ МОМЕНТ

Осінь 2024 року може бути вирішальною для російсько-української війни. Цьогоріч саме на цей період припадають ключові військові та політичні події, говорить Давид Гендельман. Йдеться як про Курщину та битву за По-

Факти й очікування щодо росії

Війни прискорюють занепад «великих держав», відтак варто було би підготуватися до давно назрілого похорону останньої імперії в Європі. Наступ України на Курськ пробив ще одну діру в міфі про непереможну та вічну росію. Немає жодного гуртування навколо прапора, жодного апокаліптичного контрудару, жодного переходу військової машини в посиленний режим. На превеликий жаль, цей міф розвіюється ціною української крові, поту та сліз. Однак цих величезних жертв можна було б уникнути, якщо дивитися стосовно росії на факти й реагувати відповідним чином.

країну! У 1917 році Володимир Винниченко, лідер України в 1918-1920 роках, зауважив: «російський демократ закінчується там, де починається українське питання». Можемо додати, що російський демократ закінчується там, де починається будь-яке національне питання. Наприклад, Михайл Ходорковський після 10 років російського ув'язнення заявив, що піде на війну, якщо північнокавказькі країни (насамперед Чечня) захочуть відновити свою незалежність, тому що «ми завоювали цю землю, отже, це наша земля».

По-четверте, росія – це колос на глиняних ногах. Російське суспільство залякане та паралізоване до такого стану, коли навіть іноземні війська на їхній території не викликають жодної організованої відповіді. Російська економіка – це бензоколонка, вразлива до коливань доходів від продажу нафти. Населення росії скорочується. Капітал тікає з країни. Росія відстає технологічно. Подібно до як гігантської Османської імперії, яка була «хворою людиною Європи» в 19 столітті, росія підтримує свою життєдіяльність лише за рахунок коштів від продажу енергоносіїв. Так, у першому півріччі 2024 року вона отримала 65 мільярдів доларів від експорту нафти й газу. Хоча основними покупцями є Китай та Індія, Європа також збільшила обсяги закупівлі російського СПГ або трубового газу, «замаскованого» під азербайджанський. А іноземні компанії (переважно з ЄС чи США) платять російському уряду близько 20 мільярдів доларів на рік податків. Заберіть ці гроші, і росія збанкрутує.

Ці базові факти піднімають низку важливих питань. Як росія може стати демократією, якщо вся її історія з 15 століття є лише тиранією та геноцидом? Як вона може стати «цивілізованою» дер-

жавою, якщо навіть так звані «ліберали» підтримують війну росії проти України (наприклад, Ілля Яшин виконав мобілізаційний план в московському військкоматі) та фактично закликають до продовження війни (адже зняття санкцій забезпечить росію додатковими ресурсами для ведення війни)? Що може зупинити загарбницьку війну росії?

Відповіді на ці запитання можуть бути болючими.

По-перше, потрібно посилити антиросійські санкції. Лише виснаження ресурсів росії (або її військова поразка) може змусити путіна думати про припинення вогню. Згадаймо, що Російська імперія розвалювалася двічі (у 1917 та 1991 рр.), а в 1905-1907 рр. ледь не впала, оскільки економіка була виснаженою, а національні рухи зробили решту. Останнє означає, що світ має підтримати право на самовизначення окупованих росією націй. Це може призвести (але не обов'язково призведе) до розпаду росії. Однак «нормалізація» російської держави неможлива, поки і російський народ, і держава вважають чеченців, бурятів, башкирів та інші корінні народи нижчими за росіян. Якщо історія містить уроки на майбутнє, то черговий крах росії звільнить мільйони людей від імперського ярма.

По-друге, щоб запобігти відродженню російської мафіозної держави, західні уряди мають виявити та конфіскувати активи російської держави й олігархів. Окрім фінансування потреб України у сфері оборони та відбудови, це зменшить корупцію на Заході. Крім того, уряди демократичних країн повинні або забронувати своїм громадянам іздати до росії та Білорусі, або попередити їх, що вони роблять це на свій страх і ризик. Постачання добровільних заручників до росії має припинитися.

По-третє, треба позбутися ілюзій, що російська опозиція, яка перебуває у вигнанні на Заході, зможе отримати контроль над країною після путіна. Вона має дуже мало впливу всередині країни (якщо взагалі його має). Ба більше, «опозиціонери» залишаються політиками, тож асоціюють себе з «простими росіянами», тобто тими, хто підтримує війну в Україні. Їхні заклики скасувати санкції проти «простих росіян» або російських олігархів свідчать про те, що вони прагнуть зберегти статус-кво, а не реформувати країну. Нагадаємо, що путін починав як реформатор, а закінчив як воєнний злочинець.

Нарешті, і це найголовніше, Україні потрібно надати військові й економічні засоби, необхідні для перемоги над російською агресією. Діалог та прийняття відмінностей не притаманні ДНК Російської імперії. Можна мріяти про переговори та «вигідні угоди» з путіним або його наступниками, але тільки жорстка сила може приборкати й змінити імперію. Це єдиний спосіб забезпечити тривалу глобальну безпеку та мир. А тим, хто боїться розпаду росії, варто пригадати, що епоха імперій давно закінчилася. Росія багато в чому є динозавром. Оскільки війни прискорюють занепад «великих держав», варто було би підготуватися до давно назрілого похорону останньої імперії в Європі.

Автори: Юрій ГОРОДНІЧЕНКО, університет Каліфорнії, Берклі; Ілона СОЛОГУБ, наукова редакторка аналітичного центру «Вокс Україна» («VoxUkraine»), який досліджує розвиток економіки, державного управління, суспільних та реформаторських процесів. Сайт «УКРІНФОРМ», 5 вересня 2024 року

Фото: depositphotos.com/ua/
<https://www.ukrinform.ua/rubric-world/3902230-fakti-j-ocikuvanna-sodo-rosii.html>

По-перше, наротив «війна путіна» є хибним. Ця війна була би неможливою без широкої народної підтримки. Як показують опитування, 75-80% «простих росіян» послідовно підтримують війну проти України. В Україні вже вбито або поранено понад 600 тисяч росіян. Понад 500 тисяч наразі перебувають у лавах російської армії на українській землі. Більшість цих людей добровільно приїхали в Україну, щоб вбивати українців і заробляти гроші. Ці люди мають сім'ї, які вочевидь схвалюють вбивства українців, інакше вони би не відпустили своїх чоловіків та синів в Україну. Ба більше, у численних телефонних розмовах, перехоплених СБУ та ГУР, родичі росіян навіть закликають солдатів до воєнних злочинів. Ще мільйони росіян працюють в оборонній промисловості, виробляючи зброю для вбивства українців, а десятки мільйонів платять податки, що фінансують російську військову машину. Як не було «війни Гітлера», так немає і «війни путіна». Це війна росії. Путін – це не відхилення від норми, а втілення бажань широких мас російського населення, якому

впродовж поколінь вкладали в голову міф про його вищість.

По-друге, росія – це імперія з довгою історією агресії та гноблення. Лише за свою сучасну історію після 1991 року вона окупувала частину Молдови в 1992 році, знищила Чечню в 1994-1996 та 1999-2009 роках, напала на Грузію в 2008 році, Сирію в 2015 році і, звісно, на Україну з 2014 року. Росія здійснила вдалі або невдалі замовні вбивства на території ЄС, а також диверсії та акти енергетичного шантажу. Водночас росія стирає ідентичності власних народів. У 1914 році Ленін назвав росію «в'язницею народів». Через 100 років це все ще в'язниця. Не дивно, що російське суспільство є атомізованим та має низький рівень довіри.

По-третє, ця імперія не може прийняти існування суверенної України. Показовим є приклад Євгена Грицяка, лідера повстання в Норильському таборі, який задував, що Володимир Заонегін, лідер російського антибільшовицького гуртка в тому самому таборі, відмовився навіть обговорювати ідею незалежної України. В'язень хотів тримати у в'язниці цілу

У цій війні (паразитів проти ВІЛЬНИХ людей)...

Керівники ЦРУ США та розвідувальної служби Великої Британії заявили в коментарі в суботу, що «дотримуватися курсу» підтримки боротьби України з Росією є важливішим, ніж будь-коли, і вони пообіцяли продовжувати співпрацю в цьому та інших викликах.

Стаття директора ЦРУ Вільяма Бернса та керівника Секретної розвідувальної служби Річарда Мура у британському діловому щоденнику Financial Times стала першою в історії спільною авторською статтею керівників їхніх агентств.

«Партнерство лежить в основі особливих відносин між нашими країнами», — написали вони, зазначивши, що два роки тому їхні служби відзначили 75 років партнерства.

Агентства «об'єднані, щоб про-

тостояти напорі Росії та війни-агресії (президента Росії Володимира) Путіна проти України», — заявили вони.

«Зберігати курс (в Україні)

Російські війська тим часом повільно просуваються на сході України, українські війська окупувають значну частину Курської області Росії, а Київ просить поси-

Європі, яку проводить російська розвідка» та «цінічному використанню технологій» для поширення дезінформації «для вбивання клинів між нами».

таю, який вони назвали «головним розвідувальним і геополітичним викликом 21-го століття».

Агентства, за їхніми словами, також «використовували наші розвідувальні канали, щоб домогтися жорсткої стриманості та деескалації» на Близькому Сході, і працюють над перемир'ям у Газі, яке могло б покласти край «жахливій загибелі палестинських мирних жителів» і поверненням заручників, яких ХАМАС захопив під час нападу на Ізраїль 7 жовтня.

Бернс є головним перего-

вірником з боку США на перего-

ворах щодо досягнення угоди.

Сайт «Голос Америки»,
7 вересня 2024 року

<https://www.holosameryky.com/a/amerykanski-ta-brytanski-rozvidnyky-zaklykajut-trymatu-kurs-shchodo-ukrajiny/7775199.html>

Керівники розвідки Британії та США закликають «тримати курс» щодо України

життєво важливіше, ніж будь-коли. Путіну не вдасться знищити суверенітет і незалежність України», — сказали вони, додавши, що їхні агенції продовжуватимуть допомагати українській розвідці.

лити протиповітряну оборону США та Заходу.

Керівники розвідки заявили, що їхні служби продовжуватимуть працювати над тим, щоб перешкодити «безрозсудній диверсійній кампанії по всій

Росія заперечує проведення диверсійних і дезінформаційних кампаній проти США та інших західних країн.

Бернс і Мур відзначили, що вони реорганізували свої агентства, щоб адаптуватися до підйому Ки-

Якщо спробувати описати суть явища Ігоря Козловського (а він був і лише-ється явищем), то точно варто побачити центр, від цього центру колами розходяться орбіти, наче кільця Сатурна. Цих кіл сотні – це учні та учні учнів. Рік тому, 6 вересня 2023 року релігізнавець, науковець, історик, філософ, практик духовності, вчитель, велика постать, чоловік особливої глибини життя та ймовірно найкращий із людей нашого часу покинув тіло. Про нього важко вжити слово «помер», оскільки як він сам говорив: смерть – це перехід, за яким контакт, зв'язок триває. А ще тому, що він тотально був життям. І одна справа стверджувати життя в спокійних комфортних умовах, а зовсім інша – будучи на межі життя та смерті, бо саме цей досвід Ігор Козловський пережив у полоні бойовиків так званої ДНР.

НАЙКРАЩИЙ З ЛЮДЕЙ: ПАМ'ЯТІ Ігоря КОЗЛОВСЬКОГО

ЕЛІТА

В Україні ми часто говоримо про еліти. Що взагалі означає бути елітою і хто нею є? І хоча в політичному дискурсі також можна почути цей термін, та це ще не означає ціннісної основи. А без міцного фундаменту цінностей, які людина не продасть і не зрадить, велике питання, чи можна бути елітою насправді. Це вибір, це рівень відповідальності та дорослості не за цифрами у паспорті. Ігор Козловський без сумніву був елітою, тією глибоко вкоріненою, яка зродилася на сході України. Якби описувати його шлях в подробицях, то не вистачило би жодного простору, навіть віртуального. Та декілька замальовок хочеться зробити.

Ігор Козловський народився в Макіївці в Донецькій області і, як він сам згадував, його рід мав давнє козацьке походження. Припущаю, що це нагадувало і бриніло в ньому все життя. Воїн, який обрав бути мирним. Молодим хлопчиною він пішов до армії та служив на кордоні з Іраном, що вплинуло на його світосприйняття. Звідти він писав багато замальовок, пізнавав культурні особливості краю, всотував досвід. А далі його чекало навчання в Донецькому державному університеті на історичному факультеті, який завершив з відзнакою. З тих часів є багато авантюрних історій. Наприклад, як він разом з другом вирішив піти пішки з Донецька до Криму. І що ви думаєте? Ім це вдалося. У ті часи він нагадував трохи хіппі, і привертав увагу оточуючих особливою харизмою. По завершенню університету навіть встиг попрацювати у Донецькому обласному виконкомі, а згодом у Донецькій обласній державній адміністрації. Посади були різними, але завжди стосувалися питань релігії.

РОЗДАВАТИ wi-fi

У нашій історії була легендарна і загадкова постать, великий філософ і вчитель Григорій Сковорода. Його більш, аніж академічне знання вплинуло на десятки учнів, які змінювали долю Європи, але й здебільшого сформували верхівку Російської імперії. Григорій Сковорода, хоча і ховається в часі, але уважний дослідник помітить, що

це певна ступінь посвяченості, яку навряд чи можна вкласти виключно у раціональні пояснення. Що такого він робив? Він був настільки якісно присутнім, що це назавжди змінювало учня. Поєднання фундаментального знання, свободи, вміння бути істинно присутнім в житті, практика роботи з увагою та особлива енергія, яку несли далі його учні. Ігор Козловський був нашим Сковородою в сучасності. Окрім академічного викладання в університеті, він читав величезну кількість лекцій в Україні та світі, поєднував теорію із практикою, викладав семінари від тонкощів впливу спецій та аюрведи до високіх практик йоги та містичних знань різних культур світу. Він не був просто дослідником, не був просто теоретиком. Його підхід був цілісним. І це поєднується із тим, що ніс в собі Сковорода.

Для мене Ігор Козловський був великим роутером і цей wi-fi торкався тих сердець та умів, які були готові. Він ніколи не наполягав, не нав'язував свою мудрість, до нього люди приходили самі і завжди вчасно. Якоюсь вже після його смерті ми говорили з його ученицями, які вчилися та практикували з ним ще з Донецька. І вони згадували, як кожна релігійна спільнота вважала його своїм, бо він настільки досконало знав вчення, що його важко було не вважати своїм. Іслам, християнство, суфійська гілка, буддизм, індуїзм і ще безліч всього. Ігор Козловський був людиною феноменальної пам'яті, було відчуття, що він згадує те, що давно знав, а не вивчає це наново. І завжди щедро ділився.

ПОЛОН І МЕРЕЖА СВІТЛА

Десятиліття за десятиліттям Російська імперія у всіх її варіаціях знищувала наш народ. Та найголовнішим їхнім прицілом була саме еліта: люди, які мали вплив, несли просвітництво і оточували себе щирими, відданими і талановитими учнями. Задачею «кривавого режиму» завжди було переломити основу нації, не просто вбити їх, а «знеструмити» всю мережу, зламати морально. Як ми бачимо по повномасштабному вторгненню методи лишаються ті ж, генцидальний почерк тоталітарного російського

режиму і його посібників переслідує ту саму мету, що і в часи, коли жили і боролись предки Ігоря Козловського.

Навряд чи легко уявити собі ситуацію, коли ти залишаєшся зі старшим сином, в якого був важкий діагноз у Донецьку, який поступово окупувають неконтрольовані терористи, яким дали владу та зброю. Ти виходиш більше сміття і більше не повертаєшся, всю квартиру переривають догори дригом, до сина дивом добираються рідні люди, щоб врятувати. Саме так бойовики псевдореспубліки схопили Ігоря Козловського та кинули у підвали МГБ. Це неможливо ані уявити, ані досягнути, як це пробути в полоні майже два роки, без рідних, в жахливих умовах, переживши тортури, допити, бачачи відчай і страждання людей, яких розстрілювали і знищували.

Колись я читала спогади про перебування новатора, режисера, творця нового театру Леся Курбаса з покоління 1920-х на Соловках у таборі, куди його вислала на смерть та сама російська влада у вигляді «совєтів». Леся Курбас так примудрявся спілкуватися з людьми в таборі, що з ними відбувалися потужні внутрішні трансформації. Йому навіть у якийсь момент намагалися заборонити розмовляти з іншими в'язнями. Чому це відбувається? Бо це не просто розмова, це діалог з джерела, це та чиста енергія, яка стоїть за цими словами. Люди великого духу бачать значно більше, аніж зовнішній образ, аніж слова чи приналежність, вони бачать суть людини. Це просвічування. І коли людина сама себе помічає такою, то зміни немінучі. Ігор Анатолійович також спілкувався, до нього фактично ходили на сповідь дуже різні люди: від кримінальних авторитетів до випадкових нещасних, які потрапили під руку росіянам.

Вже після звільнення з полону під час однієї з наших розмов він розповідав, що коли нарешті отримав до рук свою сфальсифіковану справу, то по тих описах, деталях, уривках, що там були, зрозумів, що на нього доносили. Це були люди з ще університетського оточення. Паралелі з біблійною історією очевидні... А тепер уявіть на секунду, як окрім антилюдовського досвіду ще й розумити, що тебе зрадив

хтось із наближених? Але він не уподібнився злу. Та натомість приніс зовсім інший досвід: не образу, не бажання помсти, він багато разів згадував, що коли над ним проводили тортури, знущалися, ламали кістки, вдягали мішок на голову, він в один із таких разів зловив відчуття усмішки. Усмішки! Він відчув, що не боїться більше померти, а значить, що його не дістануть. А далі був внутрішній вольовий вибір жити, бо він любив своїх ближніх, своїх учнів та друзів, любив свою країну. З цього моменту вже нічого не мог-

чили в списки на обмін. І це був справжній новорічний подарунок.

ПОВЕРНЕННЯ І БОГТ ЛЮБОВІ

Після повернення вчитель зовсім недовго проходив реабілітацію і майже одразу активно включився в безліч процесів: лекції, зустрічі, поетичний вечір, активна робота по визволенню решти політв'язнів, міжнародні заходи, релігізнавча діяльність. Кожна його хвилина була розписана. Та тим не менш він для всіх знаходив час, добре слово. Від нього завж-

ло перемогти дух. А отже, карателі програли. Вони не здатні були цього збагнути.

Тим часом вся мережа його світла: його учні та друзі, родина не сиділи на місці. Вони шукали шляху обміну, дізнавалися інформацію, влаштовували флешмоби та писали в міжнародні правозахисні організації, давали розголосу цій справі. Пам'ятаю, як я тоді писала велику статтю про Ігоря Козловського і спілкувалася з його давнішими учнями, з якими тепер дружимо, практикуємо його за його методом, продовжуємо його справу. Тоді в мене був намір увійти в цю мережу, навчатися і це втілилось найкращим чином, який потрібен був саме на моєму шляху. Тож коли я писала цю статтю, серед інших я спілкувалася із тодішнім муфтієм Саїдом Ісмаїловим, учнем Ігоря Козловського з Донецька. І, враховуючи релігійну приналежність Саїда, він не міг діяти відкрито, підключити публічно впливові мусульманські родини, дати міжнародного розголосу, оскільки такі дії могли нашкочити вчителю. А нашкочити тому, що бойовики одразу вигадували історію про «тероризм і таємні зв'язки з радикальними ісламістами». Будь-яка публічність могла завершитись вбивством Ігоря Козловського з вигаданої причини. Ризикувати було не можна. Я не забуду очі Саїда, його бажання допомогти і при тому стримування, щоб діяти тонко і не втрачати віри. Та така мережа світла не могла не дати результату. Нарешті Ігоря Козловського вклю-

ди було відчуття свого унікального часу, він водночас поважав правила сучасності та жив дивлячись у вічність.

Він багато разів повторював по поверненню, що він – боржник любові, бо те, скільки він відчуває в свій бік любові, робить його цим боржником. Пригадую його перший семінар після полону, присвячений натх-іозі. Це були як теоретичні аспекти, так і багато практики. Він був дуже спраглим до обіймів, радості, обміну. Я дивилася і розуміла, що саме так діють велетні духу: трансформують найважчі досвіди в любов. І це не значить, що вони виправдовують зло чи якість його називають, навпаки, називаючи речі своїми іменами в них вистачає енергії та сили наміру робити вибір на користь світла.

Минув рік, але ні в кого немає відчуття, що він нас покинув. Як і б події не відбувалися, де би не звучало його ім'я, він, навіть покинувши тіло, продовжує зводити між собою людей. Його праці перевидуються і цей процес триватиме, він лишив усі найнеобхідні настанови, буде видана його поезія, яку писав під час полону та найголовніше, що є його «кільця від центру», які тримають зв'язок. А значить велика подорож триває...

Катерина ГЛАДКА,
«Український тидень». 6 вересня 2024 року (Повністю, зі всіма світлинами, – за посиланням: <https://tyzhden.ua/najkrashchyj-z-liudej-pam-iat-i-horia-kozlovskoho/>) На світлинах: Ігор Козловський.

КОЛИ ВЕРСТАВСЯ ЦЕЙ ВИПУСК ГАЗЕТИ

Вважаємо за необхідне долучити й цю інформацію, бо безпосередньо в останній день верстки прогрімів, здається, над самими головами, вибух. Тож і вирішили подати інформацію з «Української правди», яка вже була там виставлена

Росіяни вдарили ракетами по управлінню Нацполіції у Кривому Розі: відомо про 5 постраждалих

Вранці, 27 вересня російські війська завдали ракетного удару по Кривому Розу Дніпропетровської області, поцілили по управлінню Нацполіції, наразі відомо про 5 постраждалих, під завалами можуть бути ще люди.

Джерело: Нацполіція у Telegram, голова Дніпропетровської ОВА Сергій Лисак у Telegram, Telegram-канал «Свій Кривий Ріг», ДСНС

Дослівно: «Близько 9:15 ворог завдав ракетний удар по районному управлінню поліції, наразі відомо, що внаслідок влучання є постраждалі».

Деталі: Повідомляється, що під завалами можуть перебувати люди.

В результаті влучання руйнувань зазнала адміністративна будівля, пошкоджено приватні будинки, розташовані поруч.

Зараз поліція та рятувальники працюють на місці події, правоохоронці документують та збирають докази чергового воєнного злочину РФ.

Оновлено. Пізніше голова Дніпропетровської ОВА повідомив, що вже госпіталізований 45-річний чоловік. Його стан – середньої тяжкості.

Також пошкоджені адмінбудівля, пошкоджені приватні будинки.

За інформацією Лисака, у Кривому Розі вже четверо постраждалих чоловіків, двоє з них госпіталізовані в стані середньої тяжкості. Наразі невідома доля чотирьох людей. Пошуково-рятувальна операція триває.

В Дніпропетровській області прокуратура повідомила, що кількість поранених станом на зараз зросла до 5 людей. Пошуково-рятувальна операція триває.

Станіслав ПОГОРІЛОВ,
«Українська правда», 27 вересня 2024 року
<https://www.pravda.com.ua/news/2024/09/27/7477050/>

Український дім започаткував літературний фестиваль «Фундамент: історії про культуру»

Національний центр «Український дім» започаткував власний літературний фестиваль «Фундамент: історії про культуру», який відкриється 14 листопада у Києві. Як передає Укрінформ, про це повідомляє Читомо.

В Українському домі розгорнуть артінсталяцію, і відвідувачі потраплятимуть не на традиційний ярмарок-продаж, а в стилізований простір бібліотеки.

За словами директорки Українського дому Ольги Вієру, «ми прагнемо започаткувати унікальну подію, яка, з одного боку, представить розмаїття українських видань про культуру, а з іншого — запросить широке коло українців до діалогу з власною культурою через книгу. Для нас як інституції дуже важливо, наближаючи наші аудиторії до знань про культуру, закладати фундамент, що формує майбутнє».

Організатори фестивалю прагнуть одночасно зібрати в одному місці великий масив видань про культуру, зокрема документальну літературу про Україну та світ, візуальні й пластичні мистецтва, театр, кіно, музику, урбаністику і кулінарію. Також будуть представлені видання з гуманітаристики та філософії, візуальні альбоми й каталоги.

Кураторами першого фестивалю стали журналістки й менеджерки культурних проєктів Анастасія Євдокимова і Богдана Неборак.

Як зауважила Євдокимова, «формування «книжки про культуру» дуже широке, й у цьому його перевага, бо якби ми звужили рамку до «книжок про мистецтво», то відкинули б філософію й історію, гастрономію й етнографію. А так — спектр широкий, бо й мемуа-

ри Брітні Спірс, і альбом орнаментів Василя Кричевського, і книжка про виноробство — однаково про культуру». На її думку, сьогодні важливо розуміти себе і спостерігати світ навколо. Це можна зробити через книжки, які пояснюють суспільні явища та ідеї, мистецькі об'єкти й людську поведінку, тобто через культуру.

Фокусною темою виставкової частини фестивалю є модернізм як

культурно-стильовий напрям стали для нас своєрідною призмою, через яку ми почнемо розмову. Втім, головне — це фокус на книжках про культуру, наші учасники не обмежені епохами. Це гігантська бібліотека, яку ми прагнемо побачити в центрі Києва, в Українському домі», — підкреслила Неборак.

Фестиваль триватиме до 17 листопада.

культурно-стильове явище, визначальне для розуміння сучасної української ідентичності. Особливо актуальними в час війни для країни та її громадян є питання інтеграції, модерного погляду на власну історію й культуру, а також увага до особистого переживання.

«Для нас важливо показати один із тисяч можливих поглядів на українську культуру, й саме модернізація, онов-

Як повідомляв Укрінформ, у Національному заповіднику «Києво-Печерська лавра» у п'ятницю, 27 вересня, о 17:00 відкриється виставка «Хрест і надія: священна спадщина греків Маріуполя».

Сайт «УКРІНФОРМ»,
27 вересня 2024 року
Фото Анастасії ЄВДОКИМОВОЇ

Не темрява зверхників, а наша, світла, культура

У російсько-українській війні, яка триває і в якій уже загинуло всього, з обох боків, близько мільйона людей, зіштовхнулися дві (протилеглі за своїми цінностями) культури. З одного боку — це загарбницько-зłodийська культура зверхників із паразитарної імперії, а з іншого — культура творців-оборонців. Пихаті зверхники руйнують і зовсім не турбуються про результати цих руйнувань, а оборонці (орієнтовані на те, аби жити в гармонії з природою) з усіх сил намагаються захистити світ, в якому живуть. Тобто, зіштовхнулися дикунство варварів і цивілізація людей творчої думки.

ЗАМАСКОВАНЕ ДИКУНСТВО МОСКОВІЇ

Московія (чи по-іншому Московське царство) перестала так називатися, бо була проголошена-переназвана Петром I в 1721 році Російською імперією. Саму ж нову версію російської історії написали ще понад сімдесят років після того: в 1792 — му Це сталося внаслідок діянь (а точніше буде — злodian) імператриці Катерини II, яка створила так звану «Комісію для складання записок о древней истории, преимущественно российской» та й сама активно попрацювала, разом із тією «комісією», знищивши і переписавши на свій лад цілі купи дуже важливих історичних документів та понастворивши замість них ніби «подліниє». А потім ці «історичні факти» стали основою для створення праць різними російськими істориками. Про справжню ж історію України та про Московію в деталях можна дізнатися, у першу чергу, з багатотомної роботи «Історія України-Руси» авторства видатного нашого історика і державотворця Михайла Грушевського. Якщо ж звернутися до пізніших часів, доби вже незалежної Української держави, то це, — наприклад, матеріали з праць сходовознавця, бібліографа й археографа Ярослава Дашкевича. Він резюмував ці всі переписування, видозміни й підміни фактів так:

«Московщина по суті загарбала назву Русь, яка своїм питомим змістом — етнічним, географічним, устроєвим — цілком відповідає сучасному термінові Україна... Це дало Московщині, хоча й підроблений, але все ж таки, блиск

культурної, цивілізованої держави з давньою історичною традицією, з візантійсько-київською церковною метрикою».

РОЗБУХЛУ ЖАБУ ПОНЕСЛО КУДИСЬ У БЕЗВІСТЬ...

Отже, Московію замаскували і назвали Росією, але від цього її суть, її зверхницько-ординська основа нікуди не зникла, не поділася. І що з того, що за велінням Петра I все мало виглядати по-європейському (починаючи з бриття борід чоловіками), а переписана на новий лад за велінням Катерини II історія мала свідчити про ніби стародавнє коріння й високу цивілізованість її народу? Бо все те залишилось тільки зовнішніми атрибутами й високопрестольними розпорядженнями, а реальне дикунство так і не випарувалося, не стерлося, не розтануло безслідно. І — не тільки тоді, десь ще у 18-му столітті. Це дуже ясно продемонструвала реальність усіх наступних трьох століть, в тому числі — й нашого, 21-го. Насамперед — на прикладах злodian російських загарбників у Бучі, в Маріуполі та в інших місцевостях України уже під час російсько-української війни (коли дикуні-загарбники гвалтували жінок і дітей, обсирали столи у світлицях і в спальнях наших будинків, розстрілювали беззахисних цивільних прямо посеред вулиць, перетворювали цілі міста в руїни і цілеспрямовано нищили лікарні й школи). Навіть більше того — це дикунство стало набагато нахабнішим і брехливішим: тепер уже оборонний блок цивілізованих країн НАТО виглядає у виступах сього-

часних російських правителів як загроза миру на цілій планеті, а самі вони — миротворцями! Тобто, розбухлу жабу з московських боліт понесло бозна куди: мало не до вершин якоїсь там своєї богоподібності... Хоча насправді та розбухла територіально в результаті загарбницьких нападів пихата жаба-імперія вважає себе мало не зразком краси й правдивості та будь-що прагне знищити Україну, яку у висловах шоденно поливає словесним брудом, а все живе на її землях гвалтує, калічить і вбиває.

ТЯГЛИСЯ ДО СОНЦЯ І РОСЛИ: КРИЗЬ ВІЙНИ, РОЗСТРІЛИ, ГОЛОДОМОРІ...

А тим часом український народ ішов у своє майбуття кризь цілі десятиліття і навіть століття бездержавності, під неважливе ставлення правлячих зверхників до них, до їх рідної мови, високого рівня своєї творчості і культури. І хоч зверхники дуже хотіли, щоб панував «великий руский язык», та все одно українська мова залишилася мало не милозвучною в цілому світі, а за кількістю народних пісень український народ і досі не має рівних. А як же нашу мову й культуру нищили!.. Ось лише деякі епізоди з матеріалу «Заборона української мови», розміщеного на сайті «Енциклопедія сучасної України» (за посиланням: <https://esu.com.ua/article-17240>):

«...1709 видано указ про обов'язкове цензурування в Москві всіх українських книжок.

За правління Петра I видано серію указів, одним з яких (1720) повністю заборонено друкування книг українською мовою. Розуміючи роль і вагу освіти, царизм, позбавивши український народ власної книги, циркуляром 1784 заборонив викладання українською мовою у Києво-Могилянській академії та ввів обов'язкову російську мову в усіх училищах імперії. Ще раніше початкову освіту в Україні також зобов'язано провадити російською мовою. Усе, що впливало на розвиток української мови (книгодрукування, освіта, художня література, театр, преса), постійно перебувало «під опікою» царського уряду. Спеціальними

таємними наказами цензури було дозволено навіть з історичних документів вилучати місця, де згадано про українську мову чи український народ. В одного з найчисельніших народів Російської імперії до 19 ст. не було перекладу Святого Письма рідною мовою (заборону аргументували українським сепаратизмом).

1863 рік. Особливо негативну роль в історії української мови й культури загально відіграли два царські укази 19 ст. Перший, виданий 1863 і відомий як Валувський циркуляр, забороняв друкувати українською мовою букварі, навчальні посібники, наукові видання, періодику. Виняток було зроблено лише для творів художньої літератури, але їх цензурували. У циркулярі зазначено, що «ніякого малоросійського язика не було, нїть і быть не может». Цей документ не лише припинив видання книжок українською мовою, а й спричинив закриття українських недільних шкіл...».

В радянські часи (особливо — після 30-х років 20-го століття) у ставленні до української мови, культури, історії народу (та й взагалі — до умов його існування) були різні періоди, які призвели навіть до знищення мільйонів українців. Тут — і голодомори, і концентраційні табори із «розстріляним Відродженням», і нищення Української Повстанської Армії, яка протистояла імперії СССР близько двох десятиліть, і чимало іншого.

ЗАХИСТИТИ ЛЮДСТВО І СІЯТИ РАДИСТЬ ЖИТТЯ, А НЕ СТРАХ

Україна — у вогні. Стоїть на смерті у боротьбі з лютим ворогом. І — не тільки заради самозахисту, але й для того, аби захистити цивілізований світ на планеті, який — під загрозою знищення. Український народ бореться проти темряви зверхників, проти імперії російського фашизму, утверджуючи цим самим свою, світлу, культуру, покликано не для руйнувань і вивішування над іншими народами. не для того, аби сіяти страх, а — для утвердження принципів творчості і любові на землі у гармонії з природою. А природою відведено людям роль співтворців. а — не пихатих зверхників і руйнівників.

Сергій ЗІНЧЕНКО

Промінь Просвіти Є
Видавець і засновник-ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство».
Рішення Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення про реєстрацію № 1951 від 30 травня 2024 року (ідентифікатор медіа R30-05100)
Передплатний індекс: 60093
Адреса редакції: 50099, м. Кривий Ріг, вул. Церковна, буд. 3, к. 210. e-mail: kmpzt@ukr.net.
Тел. 067-568-39-73

Редактор газети: Сергій ЗІНЧЕНКО.
Редакційна колегія: Сергій ДАШКОВСЬКИЙ, Сергій ЗІНЧЕНКО, Олександр ЧИЖИКОВ, Володимир НАЛУЖНИЙ (голова організації)
Логотип виготовив Вадим БОРИСЕНКО.
Газета виходить двічі на місяць.
Комп'ютерна верстка Т. ЛОПАТЮК.

Відповідальність за точність наведених фактів, цифр та імен несуть автори матеріалів.
Редакція не рецензує і не повертає рукописи.
За умови використання наших матеріалів посилання на газету
«Промінь Просвіти Є» обов'язкове.

Газета, починаючи з числа 13 (81), у друкованому вигляді не виходить.